

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra VEJBRED

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 483. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg03-shoot-idm139889640760432/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

— Dine Vers har skolet den! svarede Fanden.

— Du sidder paa en Stol som en Gentleman, som var det mig selv! sagde Kontorchefen.

— Jeg har lært det af *dig!*

Da greb Henrykkelsen dem paa ny, og atter maatte de prise et Samfund, der bares af saadanne Mænd.

Men saa faldt de i Søvn, og saa fór Lystighedens Djævel i selve Fanden, og mens de sov, byttede han deres Sjæle om.

Og Dagen efter og mange Aar i Rad skar Kontorchefen Bukser, og Skrædderen gjorde Vers, og Digteren skrev ikke andet end Tal, og Samfundet holdt endda.

Det aller mærkeligste var nu, at ikke et Menneske opdagede Forandringen.

Den Historie havde Fanden megen Morskab af.

DER VAR EN GANG EN VISSEN KÆRLING

Der var en Gang en vissen Kærling. Hun havde valgt sig den Bestilling at gøre Livet surt for Folk, og det lykkedes hende i Regelen over al Maade. Der var ikke det Menneske til, som hun ikke havde haft fat i, og naar hun gik fra dem, sad de allesammen og var lede og kede af at leve længer, og det blev de ved med, lige til de døde.

Hun kom i Regelen til Folk, naar de sad allerbedst i det, helst i deres Ungdom. Saa jamrede de højest, og saa havde den heldige Kærling størst Fornøjelse af sit Arbejde. Det skulde aldrig fejle, hun kom til hver og en.

Og til den unge Mand, som denne Historie handler om, kom hun ogsaa.

Det var Aftenen før den Dag, han skulde holde Bryllup. Han

sad i sit Ungkarleværelse og tog med glade Øjne Afsked med sin tilrøgede Hybel, Afsked for evig. Da ringede det. Det var Kærlingen, der havde faaet Postbudet til at gaa op med et Brev til den unge Mand. Og i det Brev stod der, at han var opsagt der, hvor han tjente sine Penge.

Han blegnede. Og Kærlingen, som saa gennem Nøglehullet, nikkede og nikkede. Men saa lagde den unge Mand sin knyttede Haand paa sit Bord.

— Skidt! sagde han, og saa puttede han Brevet i Kakkelloven.

Men igennem Nøglehullet peb det fortrydeligt, som al Blæst piber gennem Nøglehuller ud til en snavset, snæver Trappegang.

Aaret efter var Kærlingen der igen.

Den unge Mand's unge Hustru døde.

— Nu! hviskede Kærlingen, som stod lige bag Skærmbrættet ved Sengen og saa paa den unge Mand. Han sad stum paa en Stol og stirrede paa sin unge Hustrus Lig.

— Se, sagde han langt om længe til en gammel Dame, som stod ved hans Side og strøg ham gennem Haaret. — se, hvor hun er smuk!

Men Kærlingen, som ud og ind kendte hvert Tonefald i Menneskenes Sorg og Jammer, hørte den stolte Beundring gaa gennem hans Klage, saa hans Øjne elske Synet af dette Ligs Skønhed, saa hans Liv rigere paa et ædelt Minde og forsvandt som et Vift om Lysene.

Men Aaret efter var Kærlingen der igen.

Ensom, venneløs, slagen over alt, hvor han havde sat sit bedste ind for at vinde, ramt i sit Inderste, stod han barhovedet i den bladløse Efteraarsskov og saa Maanen skinne mellem drivende Skyer, stod som en fredløs Flygtning, fattig og ensom midt i Efteraarets fattige Ensomhed.

— Nu! nu! nu! sagde Kærlingen og stod ved hans Side og famlede efter hans Haand.